

Bruce Nauman:

Dibuixar equival a pensar. Alguns dibuixos es fan amb la mateixa intenció que s'escriu: són notes que es prenen. Uns altres intenten resoldre l'execució d'una escultura en particular, o imaginar com funcionaria. Existeix un tercer tipus, dibuixos representacionals d'obres, que es realitzen després d'aquestes, donant-li un nou enfocament. Tots ells possibiliten una aproximació sistemàtica en el treball, inclús si de vegades forcen la seva lògica fins l'absurd.

El primer tipus de dibuixos podríem anomenar-los conceptuals: fixen una idea. S'arriba doncs a un cert punt en que ja no pertanyen a aquest tipus, i al fer-los, l'objectiu ja no resideix en la representació de les peces sinó en **caçar l'energia** de les idees. El dibuix s'ha de considerar acabat quan s'obté el punt en el que la idea se defineix com a necessària. Els dibuixos es poden descriure com a models per a una concepció mental a la que **es dona cos** a través del dibuix. Tant el dibuix com les peces s'han de perfeccionar només fins el punt on la idea i el **cos** que se'ls hi dona es fan el suficientment clar per a una comprensió precisa i adequada. No importa quan s'exploti l'oportunitat d'autolimitació que s'aconsegueix en la concreció de les peces individuals, això no ha d'impedir el qüestionament de la relaitat en la seva totalitat. Cada treball individual apareix, per una part, com la idea visual i el seu **cos físic**, suggerint **així és com és o així és com puc mostrar-lo**, però per altra banda és també un intent seriós i inevitablement còmic de trobar un conjunt remot de relacions totals.

